

ΓΡΑΦΕΙΟΝ τής ΕΣΤΙΑΣ: 'Επι τής λεωφόρου Πανεπιστημίου, ἀριθ. 39.

ΕΣΤΙΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ.

ΕΤΟΣ Ι' — ΑΡΙΘ. 475

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΚΟΠΟΥ ΤΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ὑπὸ Χρυσίου Παπαμάρκου. Η ΜΝΗΣΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΟΥ, διήγημα. Η ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΟ ΠΥΛΟΚΟΜΕΙΟΝ ὑπὸ Σπυρίδωνος Παγανέλη. ΠΙΝΑΚΙΔΕΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ, ΤΑ ΟΙΟΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΗ ΠΟΤΑ ὑπὸ Ἰωάννου Φουστάνου. Η ΚΟΜΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΔΙΑΦΟΡΟΙΣ ΛΑΟΙΣ. ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ, ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΑ

Καλλιτεχνική έκθεσις. — Τὸ τμήμα τῶν Καλῶν Τεχνῶν τοῦ συλλόγου Παρρασοῦ ἐν τῇ τελευταία αὐτοῦ συνέδριᾳ ἀπεφάσισε νὰ διοργανώσῃ μικρὰν ἔκθεσιν ποικιλοβάνουσαν ἔργα προερχόμενα ἀποκλειστικῶς ἐξ Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν. Ἡ ἔκθεσις αὕτη γενήσεται μετὰ τὸ Πάσχα, ἤτοι κατὰ τὸ πρῶτον δεκαήμερον τοῦ προσεχοῦς Ἀπριλίου, ἐπειδὴ δὲ ὑποτίθεται ὅτι δὲν θὰ εἶνε τόσον πολλὰ τὰ ἀποσταλόμενα, ὥστε νὰ μὴ ἐπαρκῇ τὸ κατάστημα τοῦ συλλόγου, ἡ ἔκθεσις γενήσεται ἐν αὐτῷ τῷ καταστήματι καταλλήλως διασκευαζομένη. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν εἶνε ἡ προσιανζομένη ἐπιτυχία τῆς πρώτης ταύτης ἑλληνικῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεως, ὅσον στενὸν καὶ ἂν γείνη ὁ κύκλος τῶν καλλιτεχνῶν, ἅτινα θ' ἀποσταλῶσιν, ὁμολογούμενον εἶνε ὅτι γίνεται πάντοτε δι' αὐτῆς καλὴ ἀρχὴ πρὸς ἐνθάρρυνσιν τῶν καλλιτεχνῶν μας ἀφ' ἑνὸς καὶ πρὸς μόρφωσιν τῆς καλιεσθητικῆς τοῦ κοινοῦ ἀφ' ἑτέρου, ἥτις πρὸ πάντων διὰ τῶν τοιούτων ἐκθέσεων πρακτικῶς ἐπιτυγχάνεται. Ἐκτός δ' ὑπάρχει ὅτι καὶ αὐτοὶ οἱ διακεκριμένοι καλλιτέχναι ἡμῶν οἱ μακρὰν τῆς Ἑλλάδος ἐγκατεστημένοι, ὧν τὰ ἔργα διαπρέπουσιν ἐν ταῖς μεγάλας εὐρωπαϊκαῖς ἐκθέσεσι, δὲν θ' ἀπακώσωσι νὰ μετασχωσὶ τῆς μικρᾶς ταύτης ἐκθέσεως.

— Ἡ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Συλλόγου Παρρασοῦ τελομένη κατ' ἔτος ἔκθεσις τῶν ἀνθῶν γενήσεται ἐφέτος τὸ προσεχὲς φθινόπωρον, ἀποφάσις τῆς ὑπὸ τοῦ τμήματος ἐκλεχθείσης ἐπὶ τούτῳ Ἐπιτροπῆς.

— Ἡ Φιλολογικὴ ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα τοῦ Βερολίνου δημοσιεύουσα ἐν τῷ τελευταίῳ φύλλῳ αὐτῆς περιλήψεις τῶν ἐν τῷ Δελτίῳ τῆς Ἑστίας τῆς 1 Ἰανουαρίου φιλολογικῶν εἰδήσεων ἐπέγευσε τὰ ἐπόμενα: «Τὸ δὲ φύλλον περιέχει σειρὰν πολλοῦ λόγου ἀξίων διατριβῶν καὶ ποιημάτων, ἀσχέτων μὲν τῇ σπουδῇ τῆς ἀρχαιότητος, μαρτυρουμένων ὅμως ὅτι ἐν τῷ διανοητικῷ βίῳ αὐτοῦ ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ἐμφορεῖται τοῦ ἱστορικοῦ καὶ καλιεσθητικοῦ πνεύματος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνισμοῦ.»

Ὅσον οὐκω περατοῦται ἐν Ἀμερικῇ τὸ πρὸς τιμὴν τοῦ Βασιγκτῶνος μνημεῖον, τὰ ἀποκαλυπτήρια αὐτοῦ θὰ τελεσθῶσι πῆν 22 τοῦ μηνὸς τούτου, 153^η ἐπέτειον τῆς θεμελιώσεως τῆς Βασιγκτῶνος. Εἶνε τὸ ὑψηλότερον μνημεῖον ἐκ τῶν ὑπαρχόντων σήμερον, ἐκτεινόμενον εἰς ὕψος 178 μέτρων, ἡ μεγάλη πυρμῆς τῆς Αἰγύπτου ἔχει ὕψος 154 μέτρων, ὁ δὲ καθεδρικός ναὸς τοῦ Στρασβούργου 150 μέτρων. Ἰσχυρὰ μεταλλικὴ συστοιχία ἐξετάθη ἀπὸ τοῦ ἐδάφους μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ μνημεῖου πρὸς προφύλαξιν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ κεραινοῦ.

— Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου 1885 ὑπάρχουσιν εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ παρισνοῦ κοινοῦ ἐξ τηλεφωνικῆς γραφεῖα ἀντι πεντηκονταλέπου τιμημάτων δι' ἑκάστην συνδιάλεξιν πέντε λεπτῶν.

Ἐν Ἀμερικῇ ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς τηλεφωνικὴν συγκοινωνίαν ἐπὶ μήκους 464 χιλιομέτρων. Ἐν Ἀγγλίᾳ δὲ πρό-

κειται νὰ συνδεθῇ διὰ τηλεφώνου τὸ Λονδίον μετὰ τοῦ Brighton (μῆκος 75 χιλιομέτρων). Πολλοὶ ναοὶ ἐν Ἀγγλίᾳ συνδέονται πρὸς τηλεφωνικὰ γραφεῖα οἱ δὲ ἐνορίζονται ὄντες συνδρομηταὶ εἰς αὐτὰ, δύνανται τὰς Κυριακὰς νὰ ἀκούωσι τὴν λειτουργίαν ἀπὸ τῶν οἰκίῶν τῶν.

Ἐπίσης ἐν Ἰαπωνίᾳ ἤρξαντο ἀνεστάμεναι τηλεφωνικὰί γραμμαί.

— Ὁ Ἰταλὸς συγγραφεὺς Gualdiero de Mazzo ἐξέδωκεν ἱστορικὴν καὶ φιλοσοφικὴν ἐρμησίαν τῆς θεοῦ Κωμωδίας τοῦ Δάντου, ἔργον εἰς οὗ τὴν συγγραφὴν ἠσχολήθη ἐπὶ εἴκοσι καὶ πλέον ἔτη.

— Ὁ Desiré Charney, περιηγητῆς, αὐτὸς αἱ ἐργασίαι περιστράφησαν κυρίως εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἀρχῶν τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ, ἐξέδωκεν ὑπὸ μορφῇ ὀδοπορικῆς ἀφηγήσεως τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν του εἰς τὰς ἀρχαίας πόλεις τοῦ νέου κόσμου, ἐν Μεξικῷ καὶ τῇ μέσῃ Ἀμερικῇ.

— Γνωστὸν ὅτι ἡ τυπογραφία ἰδρύθη τὸ πρῶτον ἐν Μαργεντῆ κατὰ τὸ 1443. Τὸ πρῶτον τυπογραφεῖον ἔσχον οἱ Παρίσιοι κατὰ τὸ 1469. Μετὰ ἕνα αἰῶνα, τῷ 1578, ἐγένωσθη ἡ τυπογραφία ἐν Βερολίνῳ. Ἐν Χριστιανίᾳ τῷ 1656, ἐν Φιλαδέλφειᾳ τῷ 1686, ἐν Πετρούπολει τῷ 1711, ἐν Βουένος Ἀίρες τῷ 1789, ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τῷ 1798, ἐν Νέα Ἀυρήλιᾳ ἰδρύθη ἡ τυπογραφία κατὰ τὸ 1803, καὶ εἰς Πλὸν Ἰαλιέτρον κατὰ τὸ 1813. Τὸ πρῶτον τυπογραφεῖον τῆς Ὀδησοῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1825, ὡς καὶ τῆς Σαντιάγης τῆς Χιλῆς. Ἀπὸ δὲ τοῦ 1830 ἡ τυπογραφία ἤρξατο ὀρμητικῶς διαδιδόμενη πανταχοῦ.

— Ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις καὶ τοῦ Καναδοῦ ἐκδιδομένων ἐφημερίδων ἀνέρχεται εἰς 13,402, ὑπολογιζομένης τῆς ἐτήσιας αὐτῆς αὐτήσεως ἀνά χιλιάς. Ἀπὸ τοῦ 1873 μέχρι τοῦ 1877 ἤνθησαν κατὰ 473 τὸ παρελθὸν ἔτος ὁ ἀριθμὸς τῶν καθημερινῶν ἐφημερίδων ἀνήλθεν ἀπὸ 1,138 εἰς 1,254 καὶ ὁ τῶν ἑβδομαδιαίων φύλλων ἀπὸ 9,062 εἰς 10,028: ὁ δὲ τῶν κατὰ μῆνα ἐκδιδομένων ἀπὸ 1,091 εἰς 1,499.

— Ἡ ἐν Βρυξέλλαις κυβερνήσις συνεννοήθη μετὰ τῆς ἐν Χάγῃ πρὸς Ἰδρυσιν φιλολογικῆς Ἀκαδημίας κοινῆς εἰς τὰ δύο βασίλεια τῶν Κάτω Χωρῶν, ἑκατέρα τῶν ὁποίων θὰ παρέχῃ εἴκοσι μέλη πρὸς συγκλήσειν τοῦ ἀπαιτουμένου ἀριθμοῦ τῶν τεσσαράκοντα ἀθανάτων.

— Πολυτελέστατον τεῦχος ἐξεδόθη ἐν Βιέννῃ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἡ Τέχνη ἐν Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ». Οἱ ἐπισημότεροι αὐστριακοὶ καλλιτέχναι ἀντιπροσωπεύονται ἐν αὐτῷ δι' εἰκόνην τῶν, συνοδευομένων ὑπὸ κρίσεων, ἀφειλομένων εἰς οὐχ ἥτταν γνωστὸς καλάμους. Ἄλλ' ἐκτός τῆς ζωγραφικῆς, ἡ ἀρχιτεκτονικὴ, ἡ γλυπτικὴ, ἡ μουσικὴ, καὶ ἡ ποίησις ἀναμιλλῶνται πρὸς ἀλλήλας. Τὸ τεῦχος τοῦτο, εἶδος ἐτήσιου περιοδικοῦ, συγκυκλοδοῦνται τὴν ἐτήσιαν καλλιτεχνικὴν παραγωγὴν τῆς χώρας, πρωτοφανὲς ἐν Βιέννῃ, μεγάλως ἐπέτυχε.

Ἐκ τῶν Καταστημάτων τῶν γνωστῶν ἐκδοτῶν κ. Ἀδελφῶν Βλαστοῦ ἐκδίδονται ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Οἱ δικαστικοὶ νόμοι τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Σχετικῆς Νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου» παρασκευασθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Θεοδ. Ν. Φλογαίτου, ἡ σειρά πᾶσα τῶν δικαστικῶν ἡμῶν νόμων μετὰ παραθέσεως ὑφ' ἑκάστον ἀρθρον τῶν ἐκ τῶν διατάξεων αὐτοῦ προκυπτόντων νομικῶν ζητημάτων καὶ τῆς ὑπὸ τῆς νομολογίας τοῦ Ἀρείου Πάγου (ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον) δοθείσης εἰς αὐτὰ λύσεως. — Καὶ οἱ μὲν δύο πρῶτοι τόμοι, (ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς περιλαμβάνει τὸν Ὀργ. τῶν Δικαστηρίων καὶ τὴν Πολιτικὴν Δικονομίαν, ὁ δὲ δεύτερος τὴν Ποινικὴν Δικονομίαν, τὸν Ποινικὸν Νόμον καὶ τὴν Ποινικὴν διατίμησιν, μετὰ τῶν τροποποιησάντων καὶ συμπληρωσάντων αὐτοῦ νεωτέρων Νόμων καὶ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, καὶ τὴν σχετικὴν Νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου) ἐκδίδονται κατ' αὐτάς, ἀποτελούμενοι ἕκαστος ἐξ ἐξηκοντα τυπογραφικῶν φύλλων τῶν δὲ δύο ἐπομένων τόμων περιλαμβανόντων τὴν ἐξάριθμον τῶν Ἀρμενοπούλου μετὰ παραβολῆς καὶ πρὸς τὰ Βασιλικά, τοὺς νεωτέρους Ἀστικοὺς

Νόμοις και τὸν Ἐμπορικὸν Νόμον, μετὰ τῆς σχετικῆς Νομολογίας τοῦ Α. Π. ἀναγγελλήσεται ἡ ἐκδοσις ἅμα τῇ ἐνάρξει τῆς τυπώσεως αὐτῶν.

Ἡ τιμὴ ἐκάστου τῶν ἐκιδόμενων κατ' αὐτὰς δύο πρώτων τόμων ὀρίζεται εἰς δραχμὰς δέκα.

Διόρθωσις παροράματος. — Ἐν σελίδι 96 τοῦ προηγουμένου φύλλου τῆς «Ἐστίας», στήλη πρώτη, στίχ. 25 κ. ε., οἱ ἀριθμοὶ τῆς παρατιθεμένης συνταγῆς διορθώσονται οὕτω:

Βενζόλον } ἐξ ἐκάστου γραμ. 4
Βάλακμον τῆς Περούβιας }
Ἰώδωρ τοῦ μέλιτος } 5.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Β. Κοππίου Ἑλληνικῆς Γραμματολογίας Ἐγχειρίδιον μεταρραθὲν καὶ πλουτισθὲν κατὰ τὰ νεώτατα Γερμανικά συγγράμματα ὑπὸ Ἐρμανουὴλ Γαλάνη. Ἐκδοσις τρίτη. Σελ. 255. 8ον. Ἐν Ἀθήναις, 1884, παρὰ τῷ ἐκδότῃ Σ. Κ. Βλασπῆ. 63. Ὀδὸς Ἑρμοῦ.

Στοιχειώδης Πολιτικὴ Γεωγραφία, συνταχθεῖσα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων Γεωγραφικῶν τῆς Γερμανίας ὑπὸ Α. Γ. Ἀντωνιάδου, γυμνασιάρχου, πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων. Ἐκδοσις ἕκτη. Ἐν Ἀθήναις, 1884, παρὰ τῷ ἐκδότῃ Σ. Κ. Βλασπῆ. 63. Ὀδὸς Ἑρμοῦ. Σελ. 184. 16ον.

Φιλοθέου καὶ Ἐγγερίου ἐπιστολαὶ ἡτοι σύντομος περὶ ψυχῆς καὶ Θεοῦ διδασκαλίαι ὑπὸ Πέτρον Βράζιλα Ἀρμενὴν γρηγοῦντος Κωνσταντείου Ζάππα. Ἐν Ἀθήναις. Ἐκ τοῦ τυπογραφείου Ἀνδρέου Κορομηλά. 1884. 16ον. σελ. 16. 295.

Ἡ συγγραφή τοῦ πνεύρου ἔργου τοῦ καὶ τελευταίου τοῦ αἰσίου Βράζιλα προήλθεν ὡς ἔτις. Ὁ τῷ Πανελληνίῳ γνωστότατος ἐπὶ φιλογενεῖα Κ. Ζάππας ἐξήγησε πρὸς τὸ ἐνταῦθα Συλλόγῳ πρὸς διάδοσιν τῶν ἑλληνικῶν γυμνασίων νὰ λάβῃ πρόνοιαν ὥστε νὰ συνταχθῇ σύγγραμμά, αὐτοῦ γορηγοῦντος τὰ μέσα, κατάλληλον ἵνα ἐμπνεύσῃ εἰς τοὺς σπουδάζοντας νέους τὰς μεγάλας ἀρχὰς τῆς εὐσεβείας καὶ ἠθικῆς, στηρίξον τὰς περὶ Θεοῦ καὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς ἀληθείας, ἐφ' ὧν πᾶσα εὐσέβεια καὶ ἠθικὴ βασίζεται. Σύλλογος ὁρθότατα πράττων ἀπατάθη εἰς τὸν τότε ἐν Δουδίῳ πρεσβευτὴν τῆς Ἑλλάδος Βράζιλα, τὸν εἰδικώτατον εἰς τοιαύτας μελέτας, ὅστις προθύμως ἀνέλαβε καὶ συνέγραψε τὸ σύγγραμμά, τοῦτο, τὸ ὁποῖον εἶνε τρόπον τινὰ ἢ πρὸς τὴν ἑλληνικὴν νεότητά διαθήκη τοῦ ἀειμνήστου ἐκείνου ἀνδρὸς τοῦ μετ' ὀλίγον ἀποβιώσαντος (1884). Ὁ Βράζιλας ἔτι οὐ καταλληλότατος νὰ συγγράψῃ τοιοῦτο ἔργον, διότι καὶ εὐσεβέστατος ἀνήρ ἦτο, ὡς ἀπέδειξε διὰ τῆς ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφράσεως τῶν *Φιλοσοφικῶν μελετῶν περὶ χριστιανισμοῦ τοῦ Ἀγροῦστου Νικολάου*, καὶ σφόδρ, ὁποῖον ἀπέδειξε αὐτὸν καὶ αἰ περὶ φιλοσοφίας παραδόσεις αὐτοῦ ὡς καθηγητοῦ τῆς ἐν Κερκύρα Ἀκαδημίας καὶ αἱ διάφοροι φιλοσοφικαὶ συγγραφαὶ τοῦ. Εἰς τὸ ἔργον τοῦ ἔθηκε τύπον ἀλληλογραφίας, διότι καὶ τοῦ Κ. Ζάππα, τοῦ καταβαλόντος τὰς πρὸς τυπωσιν δαπάνας, βούλησις ἔτι νὰ πραγματοποιηθῆται τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος βιβλίον κατὰ τρόπον τοῦ πᾶσι προσιτὸν καὶ ἐπαγωγὸν τὰ ζητήματα, οὐχὶ δὲ κηρῶς καὶ κατ' αὐστηρῶς ἐπιστημονικὸν τύπον. Ὁ Εὐγένιος παρίσταται ὡς νέος ἀγαθὸς μὲν καὶ εὐγενὴς τὴν ψυχὴν, δὲ ἐπιπολαίων ὁμοῦ μελετῶν ἐπιηρεασθεὶς ὑπὸ τῶν διδασκάλων τοῦ ὕλισμου καὶ τῆς ἀθείας καὶ ἀμφιβάλλων περὶ τῆς ἀληθείας τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς. Ὁ Φιλοθέου εἶνε τούναντιον φέρων πολυπύρεος, σοφός, ἔχων βαθυτάτας θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, εἶνε αὐτὸς ὁ Βράζιλας. Ὁ συγγραφεὺς πραγματεύεται διὰ ὕφους γλαυροῦ καὶ τὰ δύο ζητήματα, καὶ τὸ περὶ ψυχῆς καὶ τὸ περὶ Θεοῦ, ἅτινα ὡς γνωστόν εἶνε τὰ κύρια ζητήματα τῆς θρησκείας καὶ τῆς φιλοσοφίας, ἐμβριθέστατα, ἀνατρέπων μὲν τὰς ἐνστάσεις τῶν ὕλιστῶν, θετικιστῶν καὶ πνευθειστῶν, ὑποστηρίζων δὲ τὴν ὑπάρχον πνευματικὸν καὶ προσωπικὸν Θεοῦ καὶ πνευματικῆς καὶ ἀθανάτου ψυχῆς διὰ πάντων τῶν ἐπιχειρημάτων, ἅτινα ἀνέκαθεν ἡ ἠθικὴ, ἡ ἀληθὴς φιλοσοφία ἀπὸ τοῦ Σωκράτους, Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους μέχρι τοῦ Καρτεσιῶ, Λετβινίου καὶ Καντίου καὶ τῆς νεωτέρας γαλλικῆς πνευματικῆς σχολῆς (Κουζίνου, Καρῶ, Ζαϊσὲ καὶ Ζανὲ) προσήγαγεν ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ βιβλίου ἐπικρατεῖ αὐστηροτάτη λογικὴ σκέψις. Τὰ παρὰ τοῦ συγγραφῆος λεγόμενα εἶνε ὑπαγόρευσις τοῦ ὀρθοῦ

λόγου καὶ τοῦ κοινῆς νοῦς. Ὁ ἀναγνώστης, ἐὰν διακόσῃ ἔχως λογικῆς καὶ δὲν διεστράφη ἐντελὸς ἢ διάνοια αὐτοῦ δι' ἐπιπολαίων ἀναγνώσεων, δὲν δύναται εἰμὴ νὰ εὐρίσκη λογικώτατα τὰ παρ' αὐτοῦ λεγόμενα. Διὰ ταῦτα συνιστῶμεν θερμότερα εἰς τοὺς νέους μάλιστα τοὺς ἀποκριθήσαντας ἀπὸ τῶν γυμνασίων (καθὼςον τῆς ἀντιλήψεως τῶν νεωτέρων καὶ ἀπεριττέρων εἶνε τὸ ἔργον ἀνώτερον) τὴν ἀνάγνωσιν αὐτοῦ, διότι πράγματι τὸ ἔργον εἶνε καταλληλότατον νὰ ἐμπεδώσῃ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀναγνώστου τὰς μεγάλας ἀληθείας περὶ Θεοῦ καὶ ψυχῆς, τὰς βάσεις τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἠθικῆς. Καὶ ὁ σκοπὸς τοῦ βιβλίου εἶνε οὗτος.

Α. ΔΙΟΜΗΑΝΗΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ.

ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

90 πίνακες χρωματισμένοι κατὰ φύσιν. Εἰς μέρη τρία. — Α'. Θεωρητικά. — Β' Πηγά. — Γ' Ἐστία. Ἰχθύες. Μαλάκια. Ἐντομὰ Σκόληκες καὶ Ἀκτινωτὰ. Σύγγραμμα εἰδικὸν διὰ τὴν ἐν σχολείοις καὶ κατ' οἶκον διδασκαλίαν. Μετ' ἐπεξηγηματικῶν κειμένων. Κατὰ τὴν συγγραφήν τοῦ Διδ. G. H. Schuberl ὑπὸ Ν. Λρ. Ἀποστολίδου, ὀργανητοῦ τῆς Ζωολογίας ἐν τῷ Ἑθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἀθήνησι, Κάρολος Μπέρκ, ἐκδότης. 1885.

Ὅπως καταρτίζονται ἐκ τοῦ τίτλου τοῦ βιβλίου καὶ ἐκ τοῦ προλόγου, οἱ πίνακες οὗτοι σύμπαντος τοῦ ζωικοῦ βασιλείου σκοποῦσι νὰ υποβοηθήσωσι τὴν διδασκαλίαν διὰ τῆς παραστατικῆς μεθόδου, τῆς μόνης στρεφῆς καὶ ἀσφαλτοῦς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν φυσικῶν σωμάτων.

Πρὸς τοῦτο δὲ αἱ εἰκόνες τῶν πινάκων τούτων εἶνε πιστότατα κατὰ φύσιν ἀπεικασμένα, ὁ χρωματισμὸς αὐτῶν ζωηρὸς καὶ φυσικὸς, ἡ ἔκφρασις καὶ στάσις τῶν ζῶων πιστὴ, τέλος δὲ τὸ ὅλον λαμπρότατα ἐπεξεργασμένον. Πρὸ ἐκάστου ἀθροίσματος ζῶων προτάσσεται Ἑλληνιστὶ κατάλογος μετὰ συντόμου καὶ ἀκριβοῦς περιγραφῆς αὐτῶν, ἐν αὐτῷ δ' ἀναφέρεται καὶ ἂν τὸ ζῶον ἀπαντᾷ παρ' ἡμῶν ἢ οὐ.

Οἱ πίνακες οὗτοι παριστῶντες εἶνε τὸν παῖδα ἅπαν τῷ ζωικῶν βασιλείῳ ἐν ὅλῳ, ὡς ζωολογικὸν τινα κήπον ζωηρότατα ἐπὶ τοῦ χάρτου ἀπατετυπωμένον, ὃ ἀνιπληρώσεται παρ' ἡμῶν, τοῖς ἐντελὸς στεργουμένοις τοιοῦτον βιβλίον μὲν τῶν σπουδαιοτέρων ἐλλείψων ὄχι μόνον τῆς βιβλιοθήκης τῶν παιδῶν καὶ τῶν νεανίων ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν ἐνηλίκων. Ἀπαρτίτῃρον ἐπίσης εἶνε τὸ βιβλίον εἰς πᾶν σχολεῖον καὶ πάντα διδασκαλίον.

Ὅτι δὲ αἱ χρωματισμένοι οὗτοι πίνακες τοῦ βασιλείου τῶν ζῶων θεωροῦνται ὡς ἐν τῶν ἀρίστων τοῦ εἰδῶς αὐτοῦ πρὸς διδασκαλίαν δεκνύουσι καὶ αἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ μεταφράσεις αἱ γινόμεναι καὶ εἰς ἔθνη ἔχοντα ἄλλως πηληθὺν ὁμοίον συγγραμμάτων, διότι ὄχι μόνον ἐξεδόθησαν γαλλιστὶ ἐν Πηρσίσι καὶ Βρυξέλλαις, ἀλλὰ καὶ ἀγγλιστὶ ἐν Λονδίῳ καὶ Βοστώνῃ καὶ Δανιστὶ καὶ Ὀλλανδιστὶ καὶ Ρουσσιστὶ καὶ Οὐγγριστὶ.

Σχετικῶς δὲ καὶ πρὸς τὸν ὄγκον αὐτοῦ καὶ πᾶν ἐπιτυχῆ ἐτέλεσιν τῶν εἰκόνων τὸ βιβλίον εἶνε εὐνοηκότατον. Διότι πλῆν τοῦ ἐπεξηγηματικοῦ κειμένου συνίσταται ἀπὸ 30 μεγάλων χρωματισμένων πινάκων περιλαμβανόντων πλῆθος ζῶων ἐξ ὅλων τῶν τῆσεων τοῦ ζωικοῦ βασιλείου. Τὸ βιβλίον δεδεμένον τιμᾶται δρ. 25.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ἡ εἴσοδος τοῦ τελευταίου ὀκταήμερου, ὅπῃ πρόκειται ἡμῖν πρὸς ἐπιθεώρησιν, ἐσημασθῆ ἐν τῇ γείτονι πόλει δι' ἐγκληματικῆς ἀποπειρας, ἥτις δικαίως ἐνεκα τῆς φύσεως αὐτῆς ἀνησυχῆσε τοὺς βιοηγῆσαντες κατοίκους τοῦ Πειραιῶς. Ἀπόπειρα ἐμπρησμοῦ διὰ φιάλης πλήρου πετρελαίου, ἀναβιβαζομένης ἐπὶ τῆς στέγης βιομηχανικοῦ καταστήματος, ἐφ' ἧς τίθηται πυρ, καὶ πλησίον τῆς ὁποίας προσδένονται ἐλατήρια καὶ σχοινία, πρὸς ὅσον ἐνεστὶν ἀσφαλτεστέρην ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦμένου, εἶνε τι ἀσύνηθες παρ' ἡμῖν, καὶ δικαίως ἢ ἀνακρίτικῇ ἀρχῇ διετάχθη ἐπὶ τοποῦ δραστηρίου ἐρεῦνας πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνοχῶν. Ἀλλὰ καὶ ἔτερον μυσσηρότερον ἐγκληματικὸν θεάτρον ὑπῆρξεν ὁ Πειραιεὺς. Ὁ φόνος ὁ διαπραχθεὶς ἐντὸς ἐνὸς πάντοπωλείου ὑπὸ στρατιώτου, ζητήσαντος ἀστυλὸν ἐν αὐτῷ, χρίν κέρδους